

(המשך מעמוד 9)

תמורה, עוד במרכז הנוכחי, הם יתמכו ויזווק בו.

מחנה שומרי

מחנה שמיר המצומצם מונה כ־80 זכרים. גייסות הם של סגן שר החקלאות, מיכאל רקל. מאחוריו עומים גם בין 40 חברים אנשי התיישבות. בר־רכלל מפולג המחנה בין רקל ומתיתיהו רובלס, איש מחלקת התיישבות של הסוכנות. עתה תמך רובלס, כמו רקל, בבחירת שמיר וכך עשו גם אנשיהם. אחת התופעות המעניינות בין אנשי שמיר הוא רוני מילוא. במשך שנים זעזיר פומבית, בניגוד מוחלט לשאר הנאבקים על הירושה, שלו יש יורש. למרות זאת, המחנה שלו מצומצם

וויד אפל; והקבלן רייד שטרן. השתיי כותו העתידית של רום למחנה לא ברורה.

ארנס מקבל את קולותיו מוותיקי התנועה בתל-אביב. בפועל אין ארנס מפעיל את אנשיו, אך אין ספק שלקרב הפעיל הוא יתכונן היטב.

מחנה ארידור

הכישלון הגדול ביותר במצודת-זאב הוא שרה-אוצר יורם ארידור. בעבר דובר תמיד על שיתוף-פעולה בינו ובין רוד לוי, אחר־כך נוצרה מתיחות בין השניים. על רקע מדיניותו הכלכלית של ארידור. היו שניסו לפשר ביניהם, והם אף צולמו כשהם משיקים כוסיות בכיתו של יהושע מצא. ערב חג הפסח, אך המתיחות לא פגה, עד כדי כך

במדינה

(המשך מעמוד 9)

עשרות אנשי שמאל הפגנה שקטה ליד משרד ראש-הממשלה בירושלים. המפגינים דרשו את העמדתו לדין של שרה-התות, אהרון אברזחצירא, ונשאו סיסמות שהגנו על המישרטה מפני חשפי פוליטיים.

כשנסתיימה ישיבת הממשלה של אותו יום, יצא שרה-התות, יוסף כורג, כשהוא מלווה בעשרות כתבים, צלמים ואנשי טלוויזיה. הם מיקדו את תשומת ליבם בו, כראש ועדת-השרים לענייני האוטונומיה ז"ל.

כורג ראה את המפגינים, הצה את הרהוב, והחל בוחן את השלטים בארדה גלוייה, כשהוא גורר אחריו כ־50 אנשי-תיקשות.

זאת היתה הפגנה פומבית של רצונו הלהט של כורג, לגמור את הקאריירה של שרה-התות ולשלוח אותו לבית-הסוהר.

נסיונו של אברזחצירא להעלות פרשיות הקשורות בכורג (תיק אפרסק) עלו בתוהו, נוכח מנגנון משומן, ותמיכתו המוחלטת של מנחם בגין בראש המפד"ל.

שלושה חודשים משפילים. עתה, פחות מחודש לפני שהוא עומד להיכנס לכלא ולרצות שלושה חודשים משפילים מאין כמוהם, מנסה אברזחצירא להיפרע מכורג. הפעם הוא מנסה להרחיח בעזרת המר, בך-מאיר ורפאל.

זוהי הסיבה העיקרית המונעת מאברזחצירא לנתק את הקשר עם צעירי המפד"ל ולהיכנס לשותפות עם המערך.

חוק

הימורים בפרקליטות

הפרקליטים נזפו בחברם, שהתגוננו: "זה היה הימור. צריך להגיש רק תיקים בטוחים?"

גולת הכותרת של כינוס פרקליטי-המדינה, שנערך בסוף פגרת בת"י המישפט במלון חוף בנתניה, היתה הצגתם של תיקים משפטיים יוצאי דופן, על-ידי נציגי המחוזות השונים. הלנה ביליך, מפרקליטות מחוז המרכז, הציגה תיק משפטי, שבו זכתה בשתי ערכאות. הנושא: שור אבניחן. היה זה תיק בעל קשיים מישפטיים רבים, שבו השקיעה הפרקליטה המוכשרת מאמצים גדולים.

אחריה העלה נציג מחוז ירושלים תיק מישפטי שבו זוכו הנאשמים. הקושי המיוחד בתיק זה היה, שלא היו בו, בעצם, כל ראיות. הפרקליטות הסתמכה על חוש בלשי ושיחות בין עדי-המדינה ואנשים בעלי עבר פלילי ראייה שקשור את תכנוני השוד האלה למיקרה שבכתב-האישום. התוצאה היתה, כמוכן, שבית-המשפט זיכה את הנאשמים.

אז, מזה?" במהלך הצגת המיקרה קמה התרגשות רבה בין פרקליטים ממחוזות אחרים. חלק מהם קמו על רגליהם וזמו בתוקף על הגשת כתב-אישום במיקרה כזה, כאשר אין כל ראיות. נציג ירושלים לא התרגש וענה למוחים: "אז מזה זה היה הימור. צריך להגיש רק תיקים בטוחים?" עמיתיו הפרקליטים היו מנומסים מכדי להזכיר כי המורים אסורים במדינת-ישראל, וכי בתי-המשפט אינם אולמות קאזינו.

נימוס, נימוס, אך פרקליט מחוז המרכז, וערכת-הדין שרה סירוטה, שאינה נוהגת להגיש כתב-אישום שאין בהם ממש, לא חסכה במלים. היא הצטרפה בלשון שאינה משתמעת לשני פנים לאותם שעמדו על כך שת"ק זה היה חסר כל שחר ועלה למדינה סכום ניכר בשעות-עבודה של פרקליטים ושופטים. גם הנאשמים שילמו בכסף, חרדה ועיניו-דידי.

מבינה כזה מעריכים את הקולות המזוהים ב־70 אחוז בערך. הקולות הצפים והנעים, רובם של זותיקי התנועה, מהווים 30 אחוז. כחודש מאי, לפני שנה, נערכו בסניפים בבחירות לוועידה שהיתה אמורה להיערך בחודש יוני. המליחמה בלבנון שינתה את כל התוכניות. עתה יפעלו גם מחנה שמיר וגם מחנה לוי לקיום הוועידה שממנה ייבחר המרכז החדש.

אנשי לוי מאמינים, שאם נבחר חודש מאי היו משתתפים בהצבעה לבחירת הירוש, היה סגן ראש-הממ של 51 חברים על רוב של 51 אחוז לשר הבינוי והשיכון, לאו דווקא מחברי-מרכז הספרדים.

לאנשי שמיר חשוב המרכז החדש, כדי לחלק בו משרות ותפקידים לאנשיהם.

רוב ברור לויצמן

המרכז הנוכחי והחדש חשוב גם לאפשרות שהכל מרברים עליה, רובם רוצים בה ומיעוט אף עושה להגשמתה. מדובר בחזרת עור וייצמן לתנועה. כרבע טוען כל צד לקשרים איתו. דודו מור ומיכה רייסר, טוענים לדלת פתח חה אצל שרה-התות לשעבר. אך כך גם ח"כ מאיר שיטרית שתמך בשמיר. האם יחזור וייצמן לפעילות פוליטית? התשובה הכמעט ודאית היא כן.

מקורביו עזבו אותו. הוא אינו בעל יכולת חשיבה אנליטית. הוא רעלב, כעוס, חסר כישרון אלמנטרי לתקשורת עם הוולת, ושבו בידיה של אשתו, אביבה, מורה בתיכון. ח"כ איתן ליבני אף נתן בעבר פומבי לדיעה זו. ואם לא די בזה, הרי באחרונה עשה ארידור כמה צעדים גלויים לעבר מחנה שמיר. הוא הציע והצליח להעביר במזכירות התנועה, כשהוא היושב ראש, את מינויו של רוני מילוא לתפקיד יושב-ראש אגף ההסברה. הוא היה היחיד שביקר פעמיים את מיכאל רקל, כשזה שכב בבית-החולים בתל-השומר, אחרי ניתוח-לב. עתה מצויים סביב ארידור פחות מעשרה חברי מרכז. רבים עברו ללוי, אחרים ימצאו את מקומם בקבוצות אחרות בתנועה.

אך ברור שארידור רואה את עצמו כאחד המועמדים לירושה. הוא צעיר (50), משכיל ומאמין שיוכל לגבש מחדש את אנשיו סביבו.

מחנה קורפו

בארבעת הימים שבין הודעת בגין על כוונתו להתפטר ובין בחירת שמיר, בלט בהופעותיו באמצעי-התיקשות שרה-התורה חיים קורפו. הוא בן 62, מוותיקי האצ"ל והרות. הוא תמך בבחירת שמיר בטענה שכך, למעשה,

לוי אחרי הבחירה מחנה מורכב

היא מתכססת על עשרות שיחות שערכו איתו עשרות אישים. השאלה היא רק באיזו מיסגרת. ערב פרידתו שוחח איתו בגין על-פי בקשתו. היו שראו בכך סימן לקריאה לוויצמן לחזור לחרות. אחר־כך באה הודעת ההתפטרות וטרפה את הקלפים. באותו יום היה וייצמן נרגז ביותר. הוא הודיע שלמקום שבו ילחמו כאריות על הירושה אין לו מה לבוא. הוא האמין שבקרבות אלה תהרס כליל תנועת החרות. לכן הוא היה מעדיף ללכת בראש רשימה עצמאית, אך הוא חושש מהתוצאות.

שני המתמודדים בחרות, לוי ושמיר, מאמינים כי וייצמן ישוב. אם כל אחד מהם יקרא לו ויתן לו תפקיד מרכזי. אם וייצמן לא יסתפק בכך, יש מוצא אחר.

כך נוצרת האפשרות שרכים רואים בה את הפיתרון גם לליכוד וגם ל-וויצמן.

הפיתרון הוא ליכוד הליכוד תחת הנהגתו של וייצמן. הצעדים המתבקשים לכך הם איחוד כל מרכיבי הליכוד. חרות תאיר רצתה זאת. הליברלים יסיכמו אף הם אם יוכטח להם, שבשתי הקדנציות הבאות יישמר כוחם הנוכחי.

במרכז החדש יהיה רוב ברור ל-ויצמן, אשר מרכיבי הליברלים וחלק מחברי חרות תומכים בו. משוחות איתו נראה שהוא מגלה עניין ברעיון לכבוש את צמרת חרות בדרך זו.

כך את, אחרת, הקרב האמיתי על הירושה בחרות רק החל. כל מי ש מעורב בכך טוען שיהיה שמה. **בן-ציון ציטרין**

יחודש תוך שנתיים עד ארבע שנים, מאבק הירושה בחרות. לכן בחירת לוי, לעומת זאת, משמעותה בחירת יורש לדורות.

האם קורפו רואה את עצמו מועמד בפוטנציה לכאורה, מרוע לא? למעשה, אין לו כוח במרכז, לצידו עומדים בקושי 20 מאנשי הסניף הירושלמי. השאר הלכו עם מצא.

אך לעומת זאת. הוא קיבל זריקת עידוד מיועצו הטרי לענייני-תיקשות רת, צחי הנגבי, בנה של ח"כ התחיה גאולה כהן. לא ברור אם הנגבי, גייסד הקולות הודיע, יעשה את העבודה השחורה עבור קורפו בקרב הבא. בכל מיקרה, קורפו ישחק תפקיד לא-שולי בבחירות הבאות במרכז חרות.

לאו דווקא ספרדים

ביחד עם 15 ררודים, חבריו של ח"כ אמל נאסר אל-דין, מגיע מיספר החברים במרכז, המזוהים עם המחנות השונים, עד 600 איש.

בבחירות האחרונות נוצר מצב מוזר. לא כל מי שלא תמך בלוי הוא מנאמני שמיר. אלא שלא היתה להם ברירה אחרת, לפחות בשלב זה. הרכבו של המרכז הנוכחי מוזר ביותר. שליש ממנו הוא מוותיקי חרות, אנשי המישפחה הלוחמת, שלא הצליחו להיבחר בסניפים באופן רמוקטי. ראש-הממשלה מנחם בגין ויושב-ראש אגף האירגון דאו, מיכאל רקל, הכינו רשימה שמית של הציירים שחייבים להיכלל במרכז החדש. שנבחר בשנת 1978.

שרון בעת הבחירה במרכז חרות ניצחון שלומציון

שמיר ממתין לתוצאות קואליציה רחבה

ביותר ומונה לכל היותר 30 איש. בנייהם: מיכאל ("מיקי") איתן (היש פונג) מסניף רמת-גן, עושה דברו של מילוא. עדי הלפון; ירדנה מלך — מזכירת סיעת חרות בכנסת; לאה מגן (לא קרובה של הח"כ) — מזכירתו של מילוא; קלוד מלכה, עוזרו של מיכאל רקל, ואחרים, לא ידועים.

מחנה ארנס

שרה-התות הנוכחי, משה ("מר ש") ארנס, לא יכול היה להתמודד על הירושה, מפני שאינו ח"כ. את המירוץ הנוכחי הוא הפסיד, ומתחנן התפלג בהצבעה בין שני המועמדים. ארנס מסוגל לרכז סביבו עד 75 חברי-מרכז. נאמניו המוצהרים הם ח"כ יגאל כהן אורג, שעתה התייצב בגלוי לימין שמיר; אברהם אפל, אביו של הקבלן